

REFERENCES

1. Abramovych S.D., Chikar'kova M.Yu. Rytoryka: navchal'nyy posibnyk. L'viv: Svit, 2001. 240 s.
2. Arnold I.V. Stilistika sovremennogo angliyskogo yazyika: (Stilistika dekodirovaniya). Moskva: Prosvetshenie, 1990. 300 s.
3. Bezuhla L.R. Rytorychni zapytannya yak implitsytni movlennyevi akty. *Visnyk Kharkivs'koho natsional'noho universytetu im. V.N. Karazina*, 2009. № 866. S. 77–843.
4. Brayilko Yu. Semantyko-stylistychni interpretatsiyi khrystyans'kykh teonimiv u poeziyi Vasylya Stusa. *Dyvoslovo*, 2004. №10. S. 44–48.
5. Zahnitko A.P. Teoretychna hramatyka ukrayins'koyi movy: Syntaksys: monohrafiya. Donetsk: DonNU, 2001. 662 s.
6. Mats'ko L.I., Mats'ko O.M. Rytoryka: navchal'nyy posibnyk. Kyiv: Vyscha shkola, 2006. 311 s.
7. Osypova N.P., Klimova H.P. ta in. Orators'ke mystetstvo. Kharkiv: Odissey, 2006. 144 s.
8. Tomusyak A.O. Rytorychne pytannya yak zasib ekspresyvnoho syntaksysu. URL : http://www.rusnauka.com/34_WP_2015/Philologia/4_200244.doc.htm (data zvernennya: 10.03.2018).

DZHERELA

Stus Vasyli'. Tvory. URL : <http://1576.ua/books/2990> (data zvernennya: 12.03.2018, 11.11.2018).

Домрачева Ірина Романівна, кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Донецького національного університету імені Василя Стуса (Україна).

Домрачева Ірина Романівна, кандидат філологічних наук, доцент кафедри українського мови Донецького національного університету імені Василя Стуса (Україна).

Domracheva Iryna, Candidate of Philology, Associate Professor at the Department of Ukrainian Language, Vasyli' Stus Donetsk National University (Ukraine).

Стаття надійшла: 12.11.2018

Статтю прийнято до друку: 19.11.2018

УДК 811. 161. 2'367.332

ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПРИПРИКМЕТНИКОВИХ ПОШИРЮВАЧІВ У ФОРМАЛЬНО-ГРАМАТИЧНІЙ СТРУКТУРІ РЕЧЕННЯ

Н. Кухар

Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського

Україна, м. Вінниця, 21001, вул. Острозького, 32

e-mail: yasa.smile1513@gmail.com

Статтю присвячено дослідженню механізмів утворення і специфіки функціонування приприкметникових факультативних поширювачів у формально-граматичній структурі речення. Визначено засоби вираження та семантичні особливості залежних компонентів прикметникових словосполучень. Зазначено, що функцію приприкметникових поширювачів реалізують іменники, прийменниково-іменникові конструкції, прислівники.

Ключові слова: факультативний компонент, прислівна залежність, прикметникове словосполучення, синтаксична деривація, формально-граматична структура речення.

ОСОБЕННОСТИ ФУНКЦИОНИРОВАНИЯ ПРИПРИЛАГАТЕЛЬНЫХ РАСПРОСТРАНТЕЛЕЙ В ФОРМАЛЬНО-ГРАММАТИЧЕСКОЙ СТРУКТУРЕ ПРЕДЛОЖЕНИЯ

Н. Кухар

Винницкий государственный педагогический университет имени Михаила Коцюбинского
Украина, г. Винница, 21001, ул. Острожского, 32
e-mail: yasa.smile1513@gmail.com

Статья посвящена описанию механизма образования и специфики функционирования приприлагательных факультативных компонентов в формально-грамматической структуре предложения. Определены средства выражения и семантические особенности зависимых компонентов прилагательных словосочетаний. Указано, что функцию приприлагательных факультативных компонентов выполняют существительные, предложно-существительные конструкции и наречия.

Ключевые слова: факультативный компонент, присловная зависимость, прилагательное словосочетание, синтаксическая деривация, формально-грамматическая структура предложения.

FEATURES OF THE FUNCTIONING OF ADJECTIVES IN THE FORMAL GRAMMATICAL STRUCTURE OF THE SENTENCE

N. Kuhar

Mykhailo Kotsiubynskyi Vinnytsia State Pedagogical University
32 Ostrozko St., Vinnytsia 21001, Ukraine
e-mail: yasa.smile1513@gmail.com

The article is devoted to the study of the mechanisms of syntactic transposition of adjective phrases in the formal grammatical structure of the sentence and the definition of means of expression of adjectival elective components. Researchers qualify the sentence structure as a hierarchical system of formal-grammatical components with semantic-syntactical and inherently grammatical content inherent to them. Optional proverbial components are considered as the result of transposition into the sentence structure of primary and derivative phrases, in which the words are combined with a weak subcontract. Word combinations are formed as a result of various kinds of complexity of the sentence structure, and the phrase is a syntactic unit-construct of a derivative type, which functions only in a simple semantically complicated sentence. Each phrase arranged from a particular sentence is, in fact, a folded sentence. The main reason for the transformation of the sentence into a phrase is called the structural reduction of the sentence members, that is the omission of one of the main members of the sentence (subjective or predicate).

The adjective words in the formally-grammatical sentence structure typify their prepositional position, in which they realize themselves as a volumetric class of full-length vocabulary, which determines their specificity regarding participation in the structural organization of sentence and phrase. At the level of the adjective phrase, a group of adjectives of the relative semantics is singled out, which in separate values form positions for filling them with obligatory proverbial components. The function of optional adjectives components is performed by

nouns (pronouns) without prepositions in the tribal, dowel, cognitive and ornithologica l form. They are dependent on the adjectives of the word form, which in adjective words combine with a bond of weak control. Common among the optional adjectives components are the components with the meaning of the causes formalized by the prepositional-noun constructions "from + noun in the generic term". The optional adjective components are used with the following meaning: time; clarification of the adjective (participle) value; exhaustion of the sign of the object, expressed by the adjective; enhancement of the adjective sign.

Key words: *optional component, verb addiction, adjective word combination, syntactic derivation, formal-grammatical sentence structure.*

Постановка проблеми. Системний підхід до вивчення речення як центральної одиниці граматичного рівня передбачає виокремлення семантичної і формально-синтаксичної реченнєвих структур як реалізації глибинного та поверхневого синтаксису. У славістичній граматичній традиції узвичаєним є двохаспектний підхід до аналізу членів речення: семантико-синтаксичний, в основу якого лягло поняття синтаксеми, і формально-синтаксичний, орієнтований на члени речення чи компоненти формально-граматичної структури речення (формально-граматичні компоненти). У сучасній українській граматиці дослідники кваліфікують структуру речення як ієрархізовану систему формально-граматичних компонентів із властивими їм семантико-синтаксичним і власне граматичним змістом.

Факультативні прислівні компоненти – це неголовні компоненти реченнєвої структури, які не беруть участі в обов'язковому структурному завершенні компонентів реченнєвої структури; вони утворюються в підрядних словосполученнях, у яких слова поєднуються слабким підрядним зв'язком. Аналіз наукових досліджень структури простого речення дає змогу констатувати, що останнім часом у розробку проблеми членування речення внесено суттєві зміни, з'явилося багато нових ідей, підходів, утворилося нове бачення внутрішніх закономірностей структури речення, а отже й можливостей адекватного моделювання його поверхнєвої структури. Це дає можливість екстраполяції деяких, на нашу думку, нових ідей стосовно нашого об'єкта дослідження – факультативних прислівних компонентів.

Аналіз останніх досліджень. Спроби аналізу транспонованих у речення прикметникових словосполучень зреалізовано в працях І. Вихованця [1], К. Городенської [2], Н. Іваницької [4], М. Степаненка [8] та ін., проте недостатньо з'ясовано особливості функціонування приприкметникових факультативних поширювачів та механізм їхньої синтаксичної деривації.

Метою статті є дослідження механізму синтаксичного транспонування прикметникових словосполучень у формально-граматичну структуру речення та визначення засобів вираження приприкметникових факультативних компонентів. Для реалізації поставленої мети потрібно: виділити й схарактеризувати головні і залежні компоненти в прикметникових словосполученнях; проаналізувати особливості синтаксичної деривації, засоби морфологічного вираження і формально-синтаксичні позиції приприкметникових факультативних поширювачів у реченнєвій структурі.

Виклад основного матеріалу. Категоріальне значення прикметників полягає у вираженні статичних ознак предметів, опредмечених дій і ознак, пов'язаних із іменниками на відміну від предметності і процесуальності як типових категоріальних загальносемантичних

характеристик відповідно іменників і дієслів. Прикметникові слова у формально-граматичній структурі речення типізує їхня приіменникова позиція, у якій вони реалізують себе як об'ємний клас повнозначної лексики, що визначає їхню специфіку щодо участі в структурній організації речення і словосполучення. Зауважимо, що для деяких груп прикметників властивою є предикативна функція, що забезпечує виведення їх із синтаксичної периферії у формуванні речення.

Лексико-синтаксична теорія словосполучення ґрунтується на синтаксичних зв'язках слів. В україністиці усталився підхід до потрактування синтаксичних словосполучень як групи слів, пов'язаних між собою властивими мові синтаксичними зв'язками, використовуваними як лексико-синтаксичний матеріал для розмежування речень. І. Вихованець розглядає словосполучення як граматично підпорядковану реченню синтаксичну одиницю, що формується тільки в межах речення і є результатом ускладнень семантично елементарної реченневої структури. Відповідно утворення факультативних прислівних компонентів можливе на базі двох видів словосполучень: власне-словосполучень (*виконувати завдання, людина відверта, жити заможна*) та невласне-словосполучень (за термінологією І. Вихованця) (*поїзд на Київ ← поїзд їде на Київ*). Власне-словосполучення (первинні) утворюються внаслідок реалізації опорним словом сполучувальних властивостей (реалізацією первинної сполучуваності слова) і значною мірою визначаються його категоріальними значеннями. Невласне-словосполучення (вторинні) є результатом перетворення речень (згортання їхніх компонентів). Вони не відбивають семантичної і структурної закономірності сполучуваності слів, а тому цей тип словосполучень не вживається поза реченням і не може набувати ознак предикативності, смислової та інтонаційної завершеності.

Лінгвістична природа таких словосполучень є досить складною, що підтверджується неоднозначною інтерпретацією її граматистами. Основною причиною трансформаційного перетворення речення в словосполучення дослідники називають структурну редукцію членів речення, що являє собою опущення одного з головних членів речення (підмета або присудка). Структурна редукція зумовлює перерозподіл компонентів речення між позиціями, відповідне функційне перетворення членів речення в компоненти словосполучення, а отже, ставить у дериваційний зв'язок речення з певним типом похідного словосполучення. Зокрема, О. Межов, розглядаючи специфіку творення іменникових словосполучень зі згорнутими предикатами, виокремлює просте згортання предиката без формально-граматичної перебудови інших, лексично виражених компонентів як не модифікаційний ступінь і переструктуризацію компонентів як вияв модифікаційного ступеня формально-граматичного згортання компонентів семантичної структури речення [6, с. 39].

Отже, словосполучення формуються внаслідок різного роду ускладнення вихідної (семантично елементарної) структури речення і в системі синтаксичних одиниць словосполучення являє собою синтаксичну одиницю-конструкцію дериваційного типу, яка функціонує лише в простому семантично ускладненому реченні. Кожне із словосполучень, вичленовуваних з якогось конкретного речення, власне, становить згорнуте речення.

Усі дериваційні типи словосполучень транспонуються у реченневу структуру, при цьому елементи словосполучень отримують статус компонентів формально-граматичної структури речення, зберігаючи семантико-синтаксичні відношення і зв'язки, що їх вони мали в словосполученні: *Очерети із чорними свічками їдуть уздовж колишніх берегів* (Л. Костенко) – *очерети із свічками, свічки чорні, колишні береги, їдуть уздовж берегів*.

Неоднорідність синтаксичних зв'язків у власне-словосполученнях та невластиво-словосполученнях зумовлюють диференціацію властивостей компонентів синтаксичної структури, які утворюються внаслідок транспонування цих словосполучень у речення, і уможливають типологію відповідних компонентів формально-граматичної структури речення.

Треба відзначити, що вже на рівні прикметникового словосполучення виділяється група прикметників релятивної семантики, які в окремих значеннях утворюють позиції для заповнення їх обов'язковими прислівними компонентами: *байдужий, уважний, властивий, покірний, вірний, вдячний, потрібний, паралельний, відомий, причетний, придатний, певний* та ін. Супроводжуючись іменниковими чи прийменниково-іменниковими формами, такі прикметники утворюють позиції для заповнення їх обов'язковими приприкметниковими компонентами: *Він був вдячний учителеві за пораду; Ця ділянка потрібна для будівництва школи.*

Іменникові факультативні приприкметникові компоненти. Функцію факультативних приприкметникових компонентів можуть виконувати іменники (займенники) без прийменників у формі родового, давального, знахідного й орудного відмінків. Їх утворюють залежні від прикметників словоформи, що в прикметникових словосполученнях поєднуються зв'язком слабкого керування. У конкретних реченнях ці компоненти виділяємо способом їхнього елімінування із структури речення.

В українській мові є група прикметників, які утворюють слабкі позиції, що їх заповнюють факультативні іменникові (займенникові) компоненти в давальному відмінку, які виражають ознаку суб'єктивного сприйняття: *дорогий, симпатичний, чужий, любий* та ін.

Приприкметниковий компонент, виражений іменником в орудному відмінку, уживається при прикметниках із значенням ознаки предмета стосовно його внутрішніх якостей (*багатий змістом*), значущості (*цікавий розповідями*), фізичного чи психічного стану (*щасливий спогадами*), суб'єктивного сприйняття (*гарний вродою*), переважно такі компоненти виражають об'єктне значення: *Навіть цей мертво-холодний малюнок дрімотного зимового поля був милий Любиному серцю своєю суворою красою* (В. Бабляк).

Прийменниково-іменникові факультативні приприкметникові компоненти. У приприкметниковій позиції можуть уживатися факультативні компоненти, виражені прийменниково-іменниковими (-займенниковими) сполученнями: а) сполученням прийменників *до, для, від, проти, без* з іменниками у формі родового відмінка, що корелює із давальним безприйменниковим: *І в недобру для серця пору я сказала комусь: – Люблю...* (Л. Костенко) – (*недобру для серця = недобру серцю*); сполученням прийменника *на* з іменником (займенником) у формі знахідного відмінка, що корелює з орудним: *В нас природа на фарби багата, як серця молоді – на любов* (В. Сосюра) – (*багата на фарби, на любов = багата фарбами, любов'ю*); б) сполученням прийменника *у(в)* з іменниками (займенниками) у формі місцевого відмінка: *Мені самотньо, як в Червоній книзі останньому у небі журавлю* (Л. Костенко).

Структура речення української мови допускає також утворення прикметниками правобічних слабких позицій, що їх заповнюють іменникові (займенникові) словоформи з прийменниками чи без них. Функціональна специфіка таких компонентів маркується обмежувальним значенням виявлення ознаки об'єкта, що ним виступає в реченні факультативний приприкметниковий компонент: *Нехай побачу я в смутні для мене дні утіху щирую та умішки ясні* (Леся Українка). Факультативний компонент *для мене* залежить від

прикметникового слова *сму́тні* як детермінантного компонента темпоральної семантики в *сму́тні дні*, який має аналітичну позиційно зумовлену структуру.

Менш частотними є факультативні приприкметникові компоненти, репрезентовані іменниками чи іменниками з прийменниками, що виражають уточнювальну, обмежувальну семантику відносно прикметникового компонента: *Їй сняться хмари і липневі грози, чиясь душа, прозора при свічі* (Л. Костенко) – факультативний компонент *при свічі*, залежний від факультативного компонента *прозора*, заповнює нижчий ярус факультативно залежних компонентів речення.

В аналогах прикметникових словосполучень із залежною прийменниково-відмінковою словоформою має місце переакцентування самої ознаки. Якщо прикметникова лексема виражає постійну ознаку предмета, то в аналогах прикметникових словосполучень до постійної домінанти ознаки долучається частковий зміст, що призводить до деякої її частковості. Пор., наприклад: *одяг зручний і одяг, зручний у дорозі*. У першому випадку прикметникова ознака є постійною, в а в другому – таку ознаку обмежує залежна від прикметника словоформа *у дорозі*, робить її тимчасовою, частковою.

Поширеними серед факультативних приприкметникових компонентів є компоненти із значенням причини, формалізовані прийменниково-іменниковими конструкціями «від + іменник у родовому відмінку»: *І дві мене, прозорі від безсонь, на перехресті ніжності й вівторка, стоять під тінню бронзових долонь...* (Л. Костенко). Між опорним прикметниковим компонентом і залежним від нього факультативним компонентом *від безсонь* існують причинові відношення, аналогічні до відношень причини між предикативними центрами речень.

Менш продуктивними в реченнєвих структурах є факультативні приприкметникові компоненти із значенням умови (*незграбний у такому костюмі*), із значенням мети (*зручний для роботи*), із значенням часу (*здібний з дитинства, хворий від народження*). В усіх випадках однаковими є дериваційні відношення всередині словосполучень, на базі яких утворюються такі факультативні компоненти: прийменниково-відмінкова форма з обставинним значенням, тобто колишній детермінант на місці підрядної частини речення, виступає залежним приприкметниковим компонентом.

Прислівникові факультативні приприкметникові компоненти. Слабку приприкметникову позицію можуть заповнювати прислівникові факультативні приприкметникові компоненти, утворені із транспонованих у речення прикметниково-прислівникових словосполучень: *згоден повністю, готовий сповна*. Характерно, що лексичний склад прислівників у цій позиції є досить обмеженим; здебільшого вони виражають лексично диференційовану відносну міру якості прикметникової ознаки, уживаючись із якісними прикметниками (*доволі, досить* та ін.) У ролі факультативних компонентів, залежних від відносних прикметників, уживаються прислівники *надзвичайно, дуже, занадто, ледве, трохи*.

У приприкметниковій позиції вживаються факультативні прислівникові компоненти із значенням:

– часу: *Усе ніжне, зелене, проростаючи, викликало в душі раніше незнані почуття* (О. Лупій);

– уточнення прикметникового (діеприкметникового) значення: *В дні, прожиті печально і просто, все було, як незайманий сніг* (Л. Костенко); – вичерпність ознаки

предмета, вираженої прикметником: *Ніби ж зовсім здоровий хлопець, а таке трапилось* (О. Лупій);

– підсилення прикметникової ознаки: *Зовсім молодим він тоді був* (О. Гончар);

– надмірність ознаки: *Ліна була не тільки чепурна, але гарна надзвичайно, мала вроду, достойну слова поета або фарб артиста* (Б. Грінченко).

На відміну від прикметникових позицій, дієприкметникові позиції можуть заповнювати факультативні компоненти, виражені прислівниками різних лексико-семантичних груп, серед яких переважають прислівники часу, міри та способу дії: *Семеро плугів, запряжених звечора, стояли на березневному, давно не ораному полі* (М. Вінграновський); *Сірі, широко розплющені очі дивились на світ з упевненою довірливістю* (Є. Гуцало); *Ці люди абсолютно позбавлені вміння прощати один одному незгоди навіть і в ім'я інтересів загальних, високих* (О. Довженко).

Продуктивними в структурі речень є прислівникові факультативні приприкметникові (придієприкметникові) компоненти (*ще, вже*). Лексична семантика прислівника *ще* (у значенні «до цього часу») та прислівника *вже* (у значенні остаточної реалізації ознаки) реалізує синтаксичну семантику цього компонента – вираження прикметникової ознаки в протилежних темпоральних вимірах: *І тільки груша листя ще зелене чомусь хитнула раптом при стіні* (Л. Костенко); *І як ми будем, як тепер ми будем?! – Такі вже рідні і такі чужі* (Л. Костенко).

Висновки дослідження. Прикметникові словоформи в системі української мови становлять об'ємний клас лексем із чітко вираженою абсолютивністю семантики, що суттєво впливає на утворення позицій і на моделювання реченнєвої структури загалом. Прикметникові словосполучення засвідчують певні закономірності транспонування у формально граматичну структуру речення і характеризуються низкою відтінків семантико-синтаксичних відношень. Приприкметникові факультативні компоненти об'єднуються в такі моделі: *іменникові факультативні приприкметникові компоненти; прийменниково-іменникові факультативні приприкметникові компоненти, прислівникові факультативні приприкметникові компоненти*. Перспективними у цьому напрямі дослідження є дериваційні зв'язки словосполучень і синтаксем.

ЛІТЕРАТУРА

1. Вихованець І. Р. Нариси з функціонального синтаксису української мови: монографія. Київ: Наук. думка, 1992. 222 с.
2. Городенська К. Г. Деривація синтаксичних одиниць: монографія. Київ: Наук. думка, 1991. 192 с.
3. Загнітко А. П. Теоретична граматика сучасної української мови. Морфологія. Синтаксис: монографія. Донецьк: ТОВ «ВКФ «ВАО», 2011. 991 с.
4. Іваницька Н.Л. Синтаксис простого речення (складні випадки аналізу). Київ: Вища шк., 1984. 62 с.
5. Костусяк Н. М. Синтаксична прикметникова транспозиція прийменниково-відмінкових форм іменників. *Наукові записки. Серія «Філологічна»*. Острого: Вид-во Нац. ун-ту «Острозька академія», 2014. Вип. 44. С. 141–145.
6. Межов О. Г. Дериваційні зв'язки іменникових словосполучень із простими реченнями в сучасній українській мові. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Філологія*. Одеса: Міжнародний гуманітарний університет, 2014. №8. Том 2. С. 38–40.
7. Межов О. Г. Типологія мінімальних семантико-синтаксичних одиниць: монографія. Луцьк: Волин. нац. ун-т ім. Лесі Українки, 2012. 464 с.

8. Степаненко М. І. Взаємодія формально-граматичної і семантичної валентності у структурі словосполучення та речення. Київ, 1997. 216 с.

REFERENCE

1. Vykhovanets I. R. Narisy z funktsionalnogo syntaksysu ukrainskoi movy: monohrafiia. Kyiv: Nauk. dumka, 1992. 222 s.
2. Horodenska K. H. Deryvatsiia syntaksychnykh odynyts: monohrafiia. Kyiv: Nauk. dumka, 1991. 192 s.
3. Zahnitko A. P. Teoretychna hramatyka suchasnoi ukrainskoi movy. Morfolohiia. Syntaksys: monohrafiia. Donetsk: TOV «VKF «VAO», 2011. 991 s.
4. Ivanytska N. L. Syntaksys prostoho rechennia (skladni vyypadky analizu). Kyiv: Vyscha shk., 1984. 62 s.
5. Kostusiak N. M. Syntaksychna prykmetnykova transpozysiiia pryimennykovo-vidminkovykh form imennykiv. Naukovi zapysky. Seriia «Filolohichna». Ostroh: Vyd-vo Nats. un-tu «Ostrozka akademiia», 2014. Vyp. 44. S. 141–145.
6. Mezhov O. H. Deryvatsiini zviazky imennykovykh slovopoluchen iz prostymy rechenniamy v suchasni ukrainskii movi. Naukovi visnyk Mizhnarodnogo humanitarnoho universytetu. Ser. : Filolohiia. – Odesa: Mizhnarodnyi humanitarnyi universytet, 2014. № 8. Tom 2. S.38–40.
7. Mezhov O. H. Typolohiia minimalnykh semantyko-syntaksychnykh odynyts: monohrafiia. Lutsk: Volyn. nats. un-t im. Lesi Ukrainky, 2012. 464 s.
8. Stepanenko M. I. Vzaiemodiia formalno-hramatychnoi i semantychnoi valentnosti u strukturii slovopoluchennia ta rechennia. Kyiv, 1997. 216 s.

Кухар Ніна Іванівна, кандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського (Україна).

Кухар Ніна Ивановна, кандидат филологических наук, доцент кафедры украинского языка Винницкого государственного педагогического университета имени Михаила Коцюбинского (Украина).

Kuhar Nina, Candidate of Philology, Associate Professor, Department of the Ukrainian Language, Mykhailo Kotsiubynskyi Vinnytsia State Pedagogical University (Ukraine).

Стаття надійшла: 31.10.2018

Статтю прийнято до друку: 07.11.2018

УДК 811.112.2'42:82-32

СТИЛЬОВА РИСА ЯК ВАЖЛИВИЙ СКЛАДНИК ЛІНГВОСТИЛІСТИЧНОГО АНАЛІЗУ ТЕКСТУ

В. Чередниченко

Миколаївський національний університет імені В. О. Сухомлинського

Україна, м. Миколаїв, вул. Нікольська, 24

e-mail: chevika13@yandex.ru

У статті проведено дослідження поняття «стильова риса», що слугує невід'ємним складником лінгвостилістичного аналізу та інтерпретації тексту. Ідентифіковано та класифіковано стильові риси, характерні для різних типів текстів. Установлено, що